

Chương 34

LỆNH HỒ BÌNH THUYẾT PHỤC KIM LONG

Ai ngờ dưới bóng cây ngô đồng mé hữu đột nhiên thanh âm trong trẻo cất lên hô hoán:

– Kim đại hiệp! Đại hiệp qua bên này.

Bây giờ Lệnh Hồ Bình mới nhớ ra còn mục Thực Cốt Nương Tử Ôn Ngọc Đình.

Chàng đành tạm thời phớt bỏ ý nghĩ động thủ, chỉ đầu ngón chân xuống vọt về phía phát ra thanh âm.

Chàng vừa đứng vững đã chấp tay hỏi:

– Phu nhân có điều chi dạy bảo?

Thực Cốt Nương Tử hỏi lại:

– Phải chăng Kim đại hiệp định xông vào vòng chiến?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Đúng thế!

Thực Cốt Nương Tử nói:

– Tiện thiếp tưởng không cần.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tình thế hiện giờ rất khẩn trương, có lý nào tại hạ lại tự thủ bàng quan?

Thực Cốt Nương Tử đáp:

– Bọn họ đang chọi một, lực lượng hai bên xít xoát ngang nhau. Đại hiệp ra cũng chẳng hơn gì, không ra cũng thế thôi. Theo nhận xét của tiện thiếp thì chúng ta cứ đứng đây, cầm sẵn ám khí trong tay liệng vào bọn khiêu hóa một nắm Mai Hoa Châm, hoặc mấy trái Thiết Dạn Tử. Như vậy còn có lợi hơn là xông vào trong trận.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

– Phu nhân nói vậy cũng phải.

Thực Cốt Nương Tử đưa ngón tay ra trở cười hỏi:

– Đại hiệp coi kìa! Bọn khiêu hóa này có phải tên nào cũng chết một cách yên lành không?

Lệnh Hồ Bình nhìn theo ngón tay trở thấy dưới đất ở trước mặt cách đó không xa quả có mấy xác chết nằm lăn ra đó. Dĩ nhiên toàn là đệ tử Cái Bang.

Những đệ tử Cái Bang này hiển nhiên đang lúc động thủ ngẫu nhiên lấn tới gần,

không đề phòng trong bóng tối có người rồi bị Mai Hoa Châm đánh trúng.

Lệnh Hồ Bình thu mục quang về ngưỡng đầu lên bình tĩnh đáp:

– Tài phóng Mai Hoa Châm của phu nhân quả danh bất hư truyền.

Thực Cốt Nương Tử nói:

– Cái đó phỏng có chi đáng kể.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Người ta có câu: Sinh nghệ tử nghệ. Kẻ bơi lội giỏi thường bị chết đuối. Tại hạ tin rằng rồi đây phu nhân cũng được chết an lành như vậy.

Thực Cốt Nương Tử ngạc nhiên giương mắt lên hỏi:

– Đại hiệp... đại hiệp bảo sao?

Lệnh Hồ Bình tiến lại gần một bước nói:

– Chắc phu nhân mệt rồi. Hãy tựa vào cây ngô đồng mặt sau nghỉ một lát.

Chàng vừa nói vừa giơ tay lên. Hai trái Thiết Đạn Tử chia hai nơi thượng bàn và hạ bàn bắn tới nhanh như chớp.

Thế là con người nổi danh về phóng ám khí trên chốn giang hồ Thực Cốt Nương Tử không ngờ đến lúc sau cùng lại bị kẻ khác dùng cách gây ông đập lưng ông để hạ mình.

Lệnh Hồ Bình thủ pháp cực kỳ xảo diệu. Hai trái Thiết Đạn Tử bắn vào huyết Hổ Phúc và Bách Trùng Sào.

Thực Cốt Nương Tử bị tử thương.

Lệnh Hồ Bình cúi xuống nắn lại hai đầu gối của mục để xác chết khỏi co quắp.

Lúc này coi Thực Cốt Nương Tử tựa hồ người mệt nhọc đứng dựa vào cây ngô đồng, cặp lông mày rũ xuống, đầu hơi ngoẹo sang một bên chỉ khác người sống ở chỗ không còn hơi thở...

Lệnh Hồ Bình không chần chờ nữa, đề khí vọt vào vòng chiến.

Phong Vân Kiếm lớn tiếng hô hoán:

– Kim lão đệ đến vừa may! Chưởng pháp của lão tiểu quỷ này cao minh hơn sự tiên liệu của ta nhiều...

Lão chưa dứt lời bỗng bật tiếng la hoảng:

– Ô hay!... Sao lão đệ lại nhằm phát chưởng đánh tới lão phu?

Lệnh Hồ Bình vừa phóng chưởng vừa đáp:

– Tại hạ không lấy được món hoàng kim đó trở về, chẳng sớm thì muộn cũng phải chết. Chi bằng tạo phản là xong.

Phong Vân Kiếm la lên:

– Nói bậy!

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Nói bậy là thế nào?

Phong Vân Kiếm đáp:

– Lão đệ chớ có tự coi rẻ mình như vậy. Tể phụ lão hộ pháp và lão phu sẽ xin giùm. Vốn vẹn mấy ngàn lạng hoàng kim đối với bản bang phỏng có là bao? Lão đệ nghĩ kỹ đi, đừng để người ta cười cho. Hành động phản bạn là tội rất nặng đừng lấy làm chơi.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Tại hạ đã nghĩ kỹ rồi, phải dứt khoát tư tưởng mới ổn.

Miệng chàng nói, tay không ngớt phóng liên ba chưởng.

Những chưởng về sau uy lực càng mạnh, tựa hồ người gác bỏ rèn luyện lâu ngày, lúc mới ra tay hãy còn vụng về, dần dần đi vào chỗ thành thuộc.

Phong Vân Kiếm bị dồn ép phải lùi luôn mấy bước. Hắc kinh ngạc la lên:

– Chưởng pháp này của lão đệ học được hồi nào và do ai truyền thụ?

Lệnh Hồ Bình mỉm cười hỏi:

– Chưởng pháp có khá không?

Phong Vân Kiếm cất tiếng quái gở la lên:

– Chưởng pháp này là chưởng pháp gì vậy?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Vô Tướng thần chưởng.

Phong Vân Kiếm ngạc nhiên hỏi:

– Sao? Đại hiệp không phải là Kim lão đệ của chúng ta ư?

Lệnh Hồ Bình cười khanh khách đáp:

– Kim lão đệ của các vị ư? Thành thực xin lỗi. Sang năm cũng vào ngày giờ này chắc là ba má của vị nhân huynh đó đã bỗng trong tay ăn ngày sinh nhật đầy năm.

Phong Vân Kiếm vừa kinh hãi vừa tức giận quát hỏi:

– Vậy ngươi là ai?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Sẽ có một ngày Long Hồ Bang gì đó của các vị bị tiêu diệt tan ra mây khói về tay Lệnh Hồ Bình này.

Phong Vân Kiếm nghe nói tới Lệnh Hồ Bình, lửa uất hận bốc lên đầy ruột.

Hắn vung Hàng Long kiếm xoay đi một vòng, tung mình nhảy lên cao ba trượng. Trường kiếm ở không gian vọt ra những điểm hàn tinh tựa hồ một màn lam quang chụp xuống đầu Lệnh Hồ Bình coi chẳng khác sông Thiên Hà đổ nước xuống. Uy thế rất khủng khiếp.

Hồ Lô Tẩu lùi lại một bước lớn tiếng la:

– Đây là một tuyệt chiêu trong kiếm pháp của lão quý. Lão phu vừa rồi xuýt nữa mắc bẫy. Thằng lỏi chó có sinh cường, thằng thần đón tiếp là nguy đấy.

Lệnh Hồ Bình hào khí bỗng bột xua tay đáp:

– Tại hạ biết rồi. Lão gia qua bên kia giúp Ngôn đại hiệp và La đại hiệp. Bên này một mình bản công tử cũng đủ đối phó.

Miệng chàng nói, người chàng lún thấp xuống nhằm chính diện màn lam quang xông tới.

Cử động này chẳng những khiến cho Hồ Lô Tẩu giật mình kinh hãi, mà chính Phong Vân Kiếm cũng không ngờ.

Hắn tự hỏi:

– Chẳng lẽ tên tiểu tử này đã luyện thành tám thân sắt thép chém không vào?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, hắn lớn tiếng quát:

– Thằng lỏi con muốn chết rồi đây!

Màn lam quang thu lại, một luồng bạch quang vọt lên bổ xuống.

Theo thường tình mà bàn thì một khi thanh Hàng Long kiếm chém xuống, dù là Đại La thần tiên cũng khó lòng tránh khỏi ách vận thân hình bị chặt làm hai đoạn.

Nhưng Hồ Lô Tẩu và Phong Vân Kiếm đã quên mất một điểm là lúc này con người chẳng kể gì đến yên nguy bản thân, đem mình thử kiếm chẳng phải ai khác mà chính là Lãng Đãng công tử, xuất thân ở Kỳ Sĩ Bảo và đã được Tứ kỳ sĩ truyền thụ tuyệt nghệ.

Nguyên Lệnh Hồ Bình còn hiểu rõ hơn cả Hồ Lô Tẩu về kiếm chiêu lợi hại cũng như về công lực cực kỳ cao của lão cáo già Phong Vân Kiếm. Nếu chàng không mạo hiểm thì khó lòng nắm được phần thắng.

Nhưng con người chỉ có một tính mạng, kế hoạch của chàng đã định làm cho lão quý phân tán tinh thần để thủ thắng, chứ chàng chẳng đại gì đem tám thân huyết nhục để hứng lấy thanh Hàng Long kiếm sắc bén, dù vật cứng rắn đến đâu cũng không chịu nổi.

Lệnh Hồ Bình xuyên vào làn kiếm quang chỉ là một cách dẫn dụ, thực ra người chàng vừa dời khỏi mặt đất liền đẩy hai tay ngửa về phía sau, đầu chúc xuống chân

chống lên lộn đi ở trên không, đổi hướng chụp vào hai chân Phong Vân Kiếm.

Đánh nhau ở trên không hoàn toàn trông vào thân pháp mau lẹ.

Phong Vân Kiếm khôn ngoan đến đâu cũng không ngờ Lệnh Hồ Bình trong khoảng thời gian chớp nhoáng chỉ khẽ cái chết chừng sợi tóc còn thì triển thân pháp xảo diệu hóa giải tuyệt chiêu của hắn.

Phong Vân Kiếm bất chấp người ta có cười mình hay không, hắn co hai chân lại, toàn thân nghiêng về phía trước hạ xuống thật mau.

Tuy nhiên diễn biến này khiến cho hắn thoát được cái nạn chặt chân, nhưng thanh Hàng Long kiếm trong tay chẳng thể kiềm chế được luồng lực đạo đang tiện đà phóng tới cắm sâu xuống đất tuyết ngập tận chuôi.

Hồ Lô Tẩu nổi lên tràng cười hô hố nói:

– Món tiện nghi này dành cho lão phu.

Lão vừa cười vừa lướt người tới phóng chưởng đánh ra.

Phong Vân Kiếm tính nước phải giữ sanh mạng là hơn, đành buông tay kiếm lùi lại phía sau.

Lệnh Hồ Bình đã tính đúng. Lúc này dù Hồ Lô Tẩu không phát chưởng giúp chàng thì chàng cũng chẳng bỏ lỡ cơ hội đoạt kiếm. Chàng xoay mình ngoắt một cái đã rút lên được thanh Hàng Long kiếm lên cầm tay.

Lệnh Hồ Bình có kiếm rồi, tinh thần tăng lên gấp bội.

Véo! Véo! Véo! Chàng tấn công liền ba kiếm, bức bách Phong Vân Kiếm phải lùi hoài chỉ còn đường đón đỡ chứ không còn đủ sức phản kích.

Bây giờ Hồ Lô Tẩu mới yên dạ xoay mình đi. Nhưng lão không theo ý kiến của Lệnh Hồ Bình lại viện trợ Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân, hay giúp Giảng Võ đường chúa La Chấn Dương, mà lại chạy về phía quần cái đang đánh nhau với Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách.

Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân đối thủ với Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu. Vị chưởng môn phái Hoa Sơn dĩ nhiên là tay đao để, nhưng Pháp cái sáu nút của Cái Bang cũng chẳng phải hạng tầm thường. Y múa tít cặp Phán Quan bút tả xung hữu đột, chiêu thuật biến hóa vô cùng. Công lực hiển nhiên chẳng kém gì Kim Long Kiếm Khách.

Bên kia Giảng Võ đường chúa La Chấn Dương đấu với tiểu ma nữ Thư Mỹ Phụng. Một bên là đường chúa hiển hách, một bên chỉ là cô gái mười lăm, mười sáu tuổi, coi chẳng thuận mắt chút nào, giữ thân phận tôn sư một đời, dĩ nhiên chỉ đánh cầm chừng, chẳng có vẻ hăng say chút nào.

Một toán đệ tử Cái Bang hỗn chiến với Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách. Vì quần cái đều tay không nên bị Ngũ Kiếm khách đánh cho nhiều người bị thương.

Hơn nữa, bọn trang đinh cứu hỏa ở Thư phủ, chia ra một bộ phận tham gia chiến cuộc, khiến cho quần cái lâm vào cục diện hoàn toàn chịu đòn. Vì vậy Hồ Lô Tẩu phải đến hiệp trợ quần cái giải quyết xong Hoa Sơn Ngũ Kiếm rồi sẽ tính.

Tiểu ma nữ Thư Mỹ Phụng thấy cha già bị Lệnh Hồ Bình dồn vào thế nguy cấp, trong lòng nóng nảy.

Cô không thể tham chiến với Giảng Võ đường chúa La Chấn Dương được nữa, vội xoay mình vọt tới, miệng hô:

– Gia gia! Kiếm đây!

Cô vừa nói vừa liệng kiếm lại.

Đồng thời cô sẵn tới phóng chỉ điểm vào tử huyết sau gáy Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình đã được chứng kiến tiểu ma nữ thu thập Quan gia huynh đệ ở Thái Nguyên, chàng không dám lơ là, vội lướt mình ra xa hơn trượng tránh khỏi chỉ phong của ma nữ.

Giảng Võ đường chúa La Chấn Dương vọt theo tới nơi.

Vị đường chúa này cũng gan lì như mọi đệ tử Cái Bang. Cuộc chiến đêm nay khiến quần cái tử thương khá nhiều, y vẫn không để mất thân danh một vị đường chúa năm nút ở Cái Bang.

La Chấn Dương dùng cây Tam Tiết Như Ý côn làm binh khí. Lúc này y thu côn lại cài vào lưng, dừng bước lớn tiếng la:

– Con a đầu kia! Lại đây! Chúng ta dùng tay không thử tỷ đấu mấy chiêu coi.

Tiểu ma nữ Thư Mỹ Phụng quay lại cười lạt đáp:

– Chẳng lẽ bản cô nương lại sợ người ư?

Cô chưa dứt lời đã vung tay lên một cái, liệng ra một mớ lam quang.

Lệnh Hồ Bình giật mình kinh hãi la hoảng:

– Tránh lệ đi! Mai Hoa Châm!...

Nhưng đã chậm mất rồi.

Giảng Võ đường chúa vẫn thản nhiên. Y không ngờ con gái Phong Vân Kiếm lại dùng thủ đoạn thiếu quang minh này.

Tuy y ứng biến rất mau lẹ cũng không tránh được toàn bộ Mai Hoa Châm bắn tới.

La Chấn Dương cảm thấy bả vai đau nhói lên rồi cả một cánh tay tê chôn.

Lệnh Hồ Bình nổi giận dùng đòn quát mắng:

– Con tiểu tiện nhân hiểm độc kia! Không trách người ta bảo cha nào con nấy. Lại đây! Thử coi về phương diện này chúng ta ai hơn ai kém.

Dứt lời chàng phóng kiếm đâm mạnh tới bức bách Phong Vân Kiếm phải lùi lại.

Chàng đưa tay kiểm qua tay trái, giơ tay mặt lên miệng quát:

– Đánh đi!

Tiểu ma nữ dĩ nhiên cũng biết Lăng Đẳng công tử là tay ghê gớm. Cô nghe chàng hô “Đánh đi”, vội cúi đầu lạng mình né tránh sang bên một bước.

Ngờ đâu Lệnh Hồ Bình miệng hô đánh mà thực sự chưa phóng ám khí ra.

Tiểu ma nữ biết mình mắc lừa không khỏi la thầm:

– Nguy rồi!

Cô lưu thần quan sát thì đã chậm mất một bước.

Những tiếng veo veo rít lên! Ba trái Thiết Đạn Tử bắn tới nhanh như sao sa.

Ba trái Thiết Đạn Tử này thành hình chữ phẩm được phóng đi bằng luồng nội lực ghê gớm. Hai trái bắn vào hai vai, một trái bắn vào trước ngực.

Tiểu ma nữ không đường né tránh rú lên một tiếng rồi té nhào.

Phong Vân Kiếm vung bảo kiếm lên, miệng quát tháo:

– Tiểu súc sinh! Mi dám hại con gái lão phu ư? Lão phu cho mi chẳng được chết yên lành.

Lệnh Hồ Bình biết thanh kiếm trong tay lão quỷ cũng là một danh kiếm, chàng không dám đưa Hàng Long kiếm lên đón tiếp, đành tạm thời né tránh để cứu tính mạng là điều khẩn yếu.

Phong Vân Kiếm thấy ái nữ bị thương, chẳng còn lòng nào ham đánh vội cặp tiểu ma nữ chạy đi như bay ra khỏi viện.

Lệnh Hồ Bình vươn tay đỡ lấy cánh tay của Giảng Võ đường chúa La Chấn Dương khẽ hỏi:

– Đường chúa bị thương ở chỗ nào?

La Chấn Dương bị chất độc Mai Hoa Châm tản ra, thần trí đã hôn mê nhưng cố gượng đáp:

– Tại hạ... không sao đâu. Thiếu hiệp... Thiếu hiệp hãy cho con tiểu nha đầu kia một bài học. Lão họ Thư sống bấy nhiêu tuổi đầu thật uống. Không ngờ... đến con gái hấn cũng chẳng ra gì...

Thanh âm y yếu dần, rồi y nhắm mắt lại ngất đi.

Lệnh Hồ Bình nghe mạch biết còn có thể cứu được. Chàng vội ôm Giảng Võ đường chúa đến dưới gốc cây ngô đồng, tìm lấy bình thuốc trong người Thực Cốt Nương Tử. Chàng đổ ba viên thuốc màu hồng nhét vào miệng La Chấn Dương.

Đoạn chàng chống kiếm nhảy vào giữa viện, nhìn Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân hô lớn:

– Ngôn đại hiệp! Đại hiệp hãy chiếu cố cho La đường chúa. Để vị Thịnh đại chưởng môn đó cho bản công tử.

Chàng vừa nói vừa phóng kiếm nhằm Kim Long Kiếm Khách đâm tới.

Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân đã ngó thấy Giảng Võ đường chúa La Chấn Dương trúng phải độc kế, khốn nỗi chẳng thể phân thân lại giải cứu, trong lòng đang nôn nóng. Bây giờ y thấy một vị cao minh đến thay cho mình, rất đổi mừng thầm. Y nói câu tạ ơn rồi thu bút về lùi lại, chạy đến gốc cây ngô đồng để chiếu cố cho La Chấn Dương.

Lệnh Hồ Bình cùng Kim Long Kiếm Khách trao đổi mấy chiêu, lòng chàng nảy ra ý niệm lâu dài, liền đánh chậm lại, miệng nói:

– Thịnh đại chưởng môn nhân! Đại chưởng môn đã chính mắt trông thấy vị Cẩm y hộ pháp kia chỉ nghĩ đến thân gia. Hắn bỗng ái nữ chạy rồi. Thậm chí hắn không kêu gọi thầy trò đại chưởng môn một tiếng. Đại chưởng môn cộng sự với hạng người như vậy, chẳng lẽ không sờn lòng?

Kim Long Kiếm Khách thấy Phong Vân Kiếm bỗng ái nữ chạy đi cũng muốn gọi năm tên đệ tử đời khỏi nơi đây, không ngờ Lệnh Hồ Bình lại đến thay thế Cửu Đỉnh Cái.

Lão đã từng được nghe đại danh của Lăng Đãng công tử, nhưng chưa biết võ học của chàng ra sao. Như lão vừa trao đổi mấy chiêu đã hiểu rõ rồi. Lão tự biết nếu mình vẫn giữ nguyên chủ ý trước thì giả vờ sơ hở một đòn rồi chạy đi là xong, nhưng kết quả là rước lấy cái bại nhục...

Vì thế lão nghe giọng Lệnh Hồ Bình có ý khuyên mình đầu hàng, trong lòng không khỏi động dung, nhưng ngại về thể diện không tiện đáp lời ưng chịu thành ra lộ vẻ chần chừ.

Lệnh Hồ Bình nghiêm nghị nói tiếp:

– Thịnh đại chưởng môn bị Ma bang cổ hoặc, trong lúc nhất thời không nghĩ ra. Về điểm này tiểu đệ cùng Nhạc lão tiên bối và bang chúng Cái Bang từ trên xuống dưới sẽ cùng thấy rõ. Mặt khác những hành động mấy năm gần đây của tệ bảo có nhiều phương diện tựa hồ làm mờ tám môn phái lớn. Nhưng đó là chi tiết nhỏ nhất không đáng kể, và sự hiểu nhau cũng chẳng khó gì. Điều khẩn yếu là một ngày Long Hồ Bang đầy đủ lông cánh mới là mối đại họa cho võ lâm. Mong rằng Thịnh đại chưởng môn suy nghĩ kỹ lại.

Kim Long Kiếm Khách thay đổi sắc mặt mấy lần rồi thu kiếm về lùi lại.

Lão ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài nói:

– Thế là hết rồi Thịnh Văn Tu này...

Lão nói tới đây trong lòng xúc động quá đổi, đột nhiên vung kiếm lên tự đâm vào

cổ mình.

Lệnh Hồ Bình giật mình kinh hãi, vội quát lớn lên:

– Thịnh đại hiệp không nên thế!

Chàng bước lẹ tới kịp thời hất rớt thanh trường kiếm trong tay Kim Long Kiếm Khách xuống. Vì chàng ra tay quá vội khiến mũi kiếm rạch vào đầu vai đối phương làm cho rách áo, máu tươi chảy ra. Lệnh Hồ Bình không rảnh để xin lỗi, vội chạy lại hô bọn Ngũ Kiếm khách đang động thủ với Hồ Lô Tẩu và quần cái dừng tay lại.

Hoa Sơn Ngũ Kiếm khách ở chỗ bên tả giang hồ. Chúng hãy còn nhỏ tuổi, đầy lòng dũng cảm và thẳng thắn.

Năm nhân vật này về nhân phẩm cũng như võ công đều được lựa chọn rất kỹ. Chúng chỉ biết phục tùng mệnh lệnh của ân sư là Kim Long Kiếm Khách. Sư phụ bảo sao họ làm đúng như vậy.

Thực ra bọn họ chẳng hiểu giữa ân sư cùng đệ tử Cái Bang và Hồ Lô Tẩu, Lệnh Hồ Bình có cừu hận gì không?

Dĩ nhiên họ không hay Long Hổ Bang là cái gì? Tổ chức đó thế nào!

Vừa rồi, tức là trước khi Hồ Lô Tẩu chưa tới, bọn sư huynh sư đệ năm người trông vào Kim Long Kiếm Khách điều động kẻ hô người ứng tiến thoái đúng phương pháp, đã chiếm được thượng phong.

Từ lúc Hồ Lô Tẩu gia nhập cuộc chiến, tình thế lập tức biến đổi.

Lúc này năm gã đều bọ nội thương chẳng nhiều thì ít. Nếu không có Lệnh Hồ Bình quát bảo dừng tay thì hiển nhiên bọn chúng không toàn tánh mạng.

Thầy trò Kim Long Kiếm Khách đình thủ. Cuộc huyết chiến đến đây là kết thúc.

Những trang đình do Phong Vân Kiếm dẫn tới thấy thầy trò Thịnh Văn Tu cùng địch nhân giảng hòa đều sợ mất mặt.

Lệnh Hồ Bình tiến lại dùng lời ân cần phủ dụ, bảo chúng đừng sợ hãi gì. Hễ không có ý chạy trốn là không ai sát hại.

Tiếp theo Lệnh Hồ Bình chỉ huy bọn đệ tử Cái Bang chưa bị thương dập tắt lửa, chôn cất thi thể trong viện.

Những người bị thương đưa cả ra tiền viện để buộc thuốc, nghỉ ngơi, điều dưỡng.

Hôm sau Lệnh Hồ Bình dặn Hồ Lô Tẩu đưa quần cái về tổng đà Cái Bang trước. Còn chàng cùng quần cái chưa bị thương và Cửu Đỉnh Cái Ngôn Thành Quân lưu lại. Chàng không nói rõ ở lại làm gì.

Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu cũng kiên trì xin ở lại, tiến thoái theo Lệnh Hồ Bình để đáp lại tấm lòng cao quý của chàng đã vì đại nghĩa thức tỉnh kẻ lầm đường.

Lệnh Hồ Bình không tiện cự tuyệt đành nghe theo.

Bọn Hồ Lô Tẩu đi rồi, Lệnh Hồ Bình mới cho Kim Long Kiếm Khách và Cửu Đỉnh Cái biết chỗ dụng ý ở lại làm gì.

Chàng đoán chắc cha con Phong Vân Kiếm chạy suốt đêm đến Già Mã Cốc, và sau một hai ngày Hoa Kiếm Diêm La đến Khúc Ốc chẳng được kết quả gì sẽ quay trở về. Vì nhận ra đây là một cơ hội khó kiếm, chàng quyết không bỏ lỡ. Kế hoạch của chàng là cái chiêu bài giả mạo Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh chưa bị bại lộ, chàng muốn lợi dụng lần nữa để tìm cách trừ khử tên đao phủ ở Long Hồ Bang kia.

Kim Long Kiếm Khách khẳng khái nói:

– Thịnh mỗ nhất định hiệp trợ lão đệ hoàn thành cử động này. Có điều lão quý đó công lực chẳng kém gì Phong Vân lão nhi, lão đệ nên thận trọng mới được. Bây giờ lão đệ định hạ thủ bằng cách nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Ngôn đại hiệp cải trang làm Tô hộ pháp ở trong quán này. Khi lão quý tới đây tất tra hỏi về tình hình phát hỏa, tiểu đệ giả vờ có ẩn tình phải báo cáo mật, dụ lão quý đến một nơi, hai vị giám thị đồng đảng của hần. Chờ tiểu đệ thành công rồi trở lại sẽ cùng hai vị nhất tề động thủ để tiêu diệt hết. Thịnh huynh thử nghĩ coi kế hoạch này có ổn không?

Kim Long Kiếm Khách gật đầu đáp:

– Kế này tuyệt diệu! Nghe nói lão quý ở trong bang chỗ nào cũng đặt tai mắt. Bình thường hần rất thích nghe những báo cáo về tiểu tiết. Lão đệ chỉ cần làm bộ bí mật là có thể đánh lừa lão mắc bẫy. Lão quý thủ đoạn tàn độc, lòng dạ hung ác. Một đời hần giết người đã nhiều, nếu trừ khử được hần là một việc rất phúc đức.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Thịnh huynh có biết bang chúa bang Long Hồ là như vậy nào không?

Kim Long Kiếm Khách trầm ngâm đáp:

– Về điểm này nói ra lại mắc cỡ. Thịnh mỗ chỉ biết y còn nhỏ tuổi, thân thể thấp lùn, tiếng nói lạnh lạnh như đàn bà, tựa hồ chưa tới ba mươi, còn lai lịch thế nào không rõ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Tướng mạo bang chúa thế nào?

Kim Long Kiếm Khách đáp:

– Thịnh mỗ chỉ được gặp qua mặt hần hai lần mà đều ở cách xa quá nên chưa nhìn được rõ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Động tác và giọng nói của y có vẻ là đàn bà thì dĩ nhiên không tránh khỏi sự

quan sát của Thịnh huynh mà sao Thịnh huynh lại không nhìn rõ mặt?

Kim Long Kiếm Khách đáp:

– Không hiểu vì duyên cớ gì, mỗi khi y xuất hiện đều che mặt bằng tấm khăn sa nên ở xa không nhìn rõ mà chỉ thấy đôi nhãn thần trong suốt...

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ rồi ngừng đầu lên hỏi:

– Theo nhận xét của Thịnh huynh thì y có phải là một nhân vật trong võ lâm không?

Kim Long Kiếm Khách đáp:

– Cái đó khó nói lắm, Thịnh mỗ cũng suy đoán kỹ càng mà thủy chung không nghĩ ra được là ai?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Phải rồi! Về Phương diện niên canh khó mà giải được vụ bí mật này. Hiện nay trong võ lâm những nhân vật lối ba mươi tuổi đã nổi tiếng thật không khó mấy. Tỷ như Mạc Bắc Song Hùng Hồng Sơn Vô Ảnh Hiệp, Mật Vân Kim Dao, Kim Long công tử đều vào trạc ba chục tuổi. Trong những vị này Thịnh huynh nhận ra ai là người tương tự hơn hết? Theo chỗ tiểu đệ biết thì mấy nhân vật đó chắc không phải một người nào khác.

Kim Long Kiếm Khách đáp:

– Dĩ nhiên không phải. Nếu là một trong những người đó thì chẳng có lý do nào Thịnh mỗ không nhận ra.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Chẳng phải tiểu đệ khoe khoang. Trước nay rất ít người tiểu đệ dùng phép chia loại mà không đoán ra. Nhưng đối với vị Long Hồ Bang chúa này thì thật chẳng có biện pháp gì. Rồi đây Lệnh Hồ mỗ phải truy cứu cho ra vị nhân huynh đó là thần thánh phương nào?

Kim Long Kiếm Khách nói:

– Còn một điều nói ra khó có người tin được.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Điều gì?

Kim Long Kiếm Khách đáp:

– Thịnh mỗ đã hai lần hội diện tuy chưa thấy rõ chân tướng nhưng có một điểm ở nơi cặp nhãn thần của y nhận ra là một người rất quen thuộc, dường như trước kia đã gặp ở đâu rồi. Lạ hơn nữa là không phải mới gặp một lần.

o O o